

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Vrchní soud v Praze projednal ve veřejném zasedání dne 11. března 2014 v senátu složeném z předsedy JUDr. Zdeňka Sováka a soudců JUDr. Karla Vrzáně a JUDr. Ivo Skoupého odvolání obžalovaného [redacted], nar. [redacted] ve [redacted] okres [redacted], proti rozsudku Krajského soudu v Hradci Králové ze dne 7. 11. 2013 sp. zn. 5 T 3/2013, a rozhodl **t a k t o :**

K odvolání obžalovaného [redacted] se napadený rozsudek podle § 258 odst. 1 písm. e), odst. 2 tr. řádu **z r u š u j e** v celém výroku o trestu.

Podle § 259 odst. 3 tr. řádu se znovu rozhoduje tak, že
obžalovaný

[redacted],
nar. [redacted] ve [redacted] okres [redacted] trvale bytem [redacted]
[redacted] okres [redacted] tč. ve vazbě ve Vazební věznici VS ČR
v [redacted]

se při nezměněném výroku o vině zločinem vydírání podle § 175 odst. 1, odst. 2 písm. e) tr. zákoníku, zločinem znásilnění podle § 185 odst. 1, odst. 2 písm. a), odst. 3 písm. a) tr. zákoníku, dílem dokonaným, dílem ve stadiu pokusu podle § 21 odst. 1 tr. zákoníku nedokonaným, zločinem pohlavního zneužití podle § 187 odst. 1, odst. 2 tr. zákoníku, pokusem přečinu soulože mezi příbuznými podle § 21 odst. 1, § 188 tr. zákoníku, přečinem šíření pornografie podle § 191 odst. 2 písm. a) tr. zákoníku a přečinem ohrožování výchovy dítěte podle § 201 odst. 1 písm. a) tr. zákoníku, vesměs z napadeného rozsudku,

o d s u z u j e

podle § 185 odst. 3, § 43 odst. 1 tr. zákoníku k úhrnnému trestu odnětí svobody v trvání **7 (sedmi) let**, pro jehož výkon se podle § 56 odst. 2 písm. c) tr. zákoníku zařazuje do **věznice s ostrahou.**

Odůvodnění :

Rozsudkem Krajského soudu v Hradci Králové ze dne 7. 11. 2013 sp. zn. 5 T 3/2013 byl obžalovaný [REDAKCE] **uznán vinným** shora uvedenými zločiny a přečiny a **odsouzen** podle § 185 odst. 3, § 43 odst. 1 tr. zákoníku k úhrnnému trestu odnětí svobody na osm roků, pro jehož výkon byl podle § 56 odst. 3 tr. zákoníku zařazen do věznice s ostrahou.

Shora uvedených deliktů se obžalovaný [REDAKCE] dopustil podle zjištění soudu prvního stupně tím, že:

I.

v období od [REDAKCE] 2008 do [REDAKCE] 2012, na různých nezjištěných místech České republiky, v blíže nezjištěném celkovém počtu případů, využívaje své fyzické převahy a strachu poškozené, za účelem vlastního sexuálního uspokojení po poškozené nezletilé [REDAKCE] nar. [REDAKCE] jejíž věk znal, neboť se jedná o jeho [REDAKCE] na jejíž výchově se podílel, a s níž do roku 2006 sdílel společnou domácnost, zpravidla v jím užívaných osobních motorových vozidlech nejméně ve třech případech poté, co ji uchopil za ruku a tuto přiložil na svůj pohlavní úd, požadoval, aby mu úd manuálně stimulovala, nejméně ve dvou případech jí pak svlékl kalhoty a spodní kalhotky a olizoval přirození, dále ji v přesně nezjištěném počtu případů osahával na prsou a na přirození, a to jak přes oblečení, tak na holém těle, a v jednom případě, v úmyslu vykonat s poškozenou soulož, tuto uchopil za ruku, přitáhl ji k sobě, přes její snahu utéci si ji posadil na nohy a držíc ji v oblasti beder se pokoušel o zasunutí svého penisu do její vagíny, avšak v důsledku aktivního odporu poškozené, které se následně podařilo utéci, došlo pouze k dotyku jeho penisu s jejím konečníkem, přičemž uvedených jednání se dopustil přesto, že mu poškozená opakovaně sdělila, že se jí jeho chování a jednání vůči ní nelíbí, prosila ho, aby jich zanechal, odstrkovala ho a pokoušela se z míst činů utéci;

II.

v přesně nezjištěných dnech v průběhu roků 2010 a 2011, na různých místech České republiky, v jím užívaných motorových vozidlech a ve své garáži v ulici [REDAKCE] ve [REDAKCE] okres [REDAKCE] Královéhradecký kraj, nejméně ve čtyřech případech za účelem vlastního sexuálního uspokojení osahával jak přes oblečení, tak na holém těle na prsou a přirození poškozenou nezletilou [REDAKCE] nar. [REDAKCE] jejíž věk znal, neboť se jedná o jeho dceru, na jejíž výchově se podílel a s níž do roku 2006 sdílel společnou domácnost, a poškozenou nezletilou [REDAKCE] nar. [REDAKCE] jejíž věk rovněž znal, neboť se jednalo o kamarádku jeho [REDAKCE], když po dívkách též požadoval, aby rukou manuálně stimulovaly jeho pohlavní úd, a dále jim půjčoval pornografické časopisy s tím, aby si prohlédly jejich obsah;

III.

v přesně nezjištěné době v průběhu roků 2010 a 2011, na různých nezjištěných místech České republiky, poškozeným nezletilou [REDAKCE] nar. [REDAKCE] a nezletilou [REDAKCE] nar. [REDAKCE] pohrozil, že pokud se někomu svěří s tím, že je od roku 2008, resp. 2010 různými způsoby sexuálně obtěžuje a zneužívá, skončí obě nezletilé dívky v dětském domově a on ve vězení.

Proti shora citovanému rozsudku krajského soudu podal obžalovaný [REDAKCE] v zákonné lhůtě **odvolání**, výslovně směřující proti výroku o vině a proti výroku o trestu, které prostřednictvím svého obhájce JUDr. Františka Loskota, CSc. podrobně písemně odůvodnil.

Obžalovaný má za to, že se nedopustil žádného protiprávního jednání, kterým by naplnil znaky skutkové podstaty trestného činu, respektive nespáchal žádný z trestných činů, za které byl obžalován a následně nepravomocně krajským soudem odsouzen.

Co se týká **zvláště závažného zločinu znásilnění podle § 185 odst. 1, odst. 2 písm. a), odst. 3 písm. a) trestního zákoníku**, obžalovaný tvrdí, že se uvedeného skutku nedopustil a v průběhu celého soudního řízení nebyl prokázán opak. Důkazy provedené při hlavním líčení prokázaly, že [REDAKCE] jezdila s obžalovaným na výlety dobrovolně. Na výlety se těšila, sama se jich domáhala, z výletů s otcem se vracela v dobré náladě, bez

známek strádání, ukazovala ostatním členům rodiny fotografie a na dotaz, jak výlet probíhal, potvrzovala, kde s otcem všude byli a jak si s otcem „užívali“. Pokud tedy **přistoupila dobrovolně z vlastní vůle na několik let se opakující pobyty s otcem**, musela předem vědět, jak společné výlety probíhají. Lze jen těžko předpokládat, že by akceptovala i nepříjemný zážitek znásilnění či pohlavního zneužití, který měl pobyt s otcem doprovázet. Její jednání, motivované též kladným vztahem k otci, jak potvrdila znalkyně z oboru psychologie PhDr. Iva Košťálová, a potřebou být v jeho přítomnosti, mohlo jen stěží vyústit ze strany otce v jednání spočívající ve znásilnění, tedy uskutečnění pohlavního styku za použití násilí či pohrůžky násilím. Rozhodně nelze připustit verzi, že po takovém násilnickém jednání ze strany otce by i nadále nezletilá vyhledávala jeho přítomnost při vědomí možného opakování traumatizujícího zážitku, a že jen kladný vztah k otci a „prospěchářství“ či očekávání finančních částek a dárek by mohly vyvážit tak negativní zážitek, jakým je znásilnění [redacted] otcem.

Jediný přímý důkaz, o který krajský soud při svých úvahách opíral svá tvrzení, je podle odvolatele výslech nezletilé [redacted] a [redacted]. Při jeho shlednutí prostřednictvím videoprojekce je patrný rozpor a nelogičnost popisu skutku znásilnění ze strany nezletilé. Ta na jedné straně tvrdí, že seděla na sedadle spolujezdce vedle řidiče a bránila se tak, že přelezla na zadní sedadlo, na druhé straně, že se ubránila na předním sedadle odstrčením otce a podobně. V přímém rozporu s tvrzením dívek je i fakt, že **i v době pobytu otce ve výkonu trestu se nezletilá setkání s otcem domáhala**, seděla na jeho klíně za přítomnosti matky během návštěv ve věznici, a to dva dny poté, co napsala dopis, ve kterém hovoří o předmětné události. Dokonce po jeho návratu z výkonu trestu se s otcem dobrovolně setkala na veřejném místě a převzala od něho dárek.

Při skutcích, které měly naplnit skutkovou podstatu zvlášť závažného zločinu znásilnění, nebyl přítomen nikdo kromě [redacted] a otce. Násilí či pohrůžka násilím nebyly prokázány ani v do jisté míry zmatečném výslechu nezletilé, ze kterého nalézací soud primárně vycházel. Opírat pak existenci násilí o nepřímé důkazy, směřující k posouzení věrohodnosti a osobnosti nezletilé, není dostatečným důkazem k prokázání násilí či pohrůžky násilím. Násilí v souvislosti s trestným činem znásilnění, za který trestní zákoník ukládá jeden z nejvyšších trestů, by při zohlednění popsaného jednání, délky jeho trvání, opakování styků otce s nezletilou a jejího kladného vztahu k otci, mělo mít výraznou intenzitu a muselo by se hluboce vepsat do povědomí nezletilé.

V tomto směru zůstává hlavní znak skutkové podstaty trestného činu znásilnění, jímž je násilí či pohrůžka násilím při nucení k pohlavnímu styku, zcela neprokázaný. Obžalovaný tvrdí, že důkazní řízení nepřineslo žádnou indicii o skutečném násilí, kterého by se měl dopustit na své [redacted] v souvislosti s údajným vymáháním pohlavního styku.

Jelikož v celém dokazování nebylo prokázáno, že by došlo ke znásilnění [redacted] [redacted] pohlavnímu styku či obdobnému protiprávnímu jednání ze strany obžalovaného, nemohlo tak ze zásady dojít ani k **přečinu soulože mezi příbuznými podle § 188 trestního zákoníku**. Tento přečin není možné dovodit ani ze samotného výslechu nezletilých. Nezletilé poškozené [redacted] a [redacted] tvrdily, že [redacted] byla obžalovaným k souloži přesvědčována a že v tom smyslu byl ze strany obžalovaného učiněn pokus, směřující k dokonání trestného činu. Je nanejvýš pravděpodobné, že pokud by obžalovaný usiloval o naplnění tohoto skutku, že by se mu to za dobu více jak čtyř let, kdy měly nevhodné styky s nezletilou probíhat, nepodařilo. Pokud by došlo k údajné manipulaci či stimulaci, kdy měla nezletilá sedět obžalovanému na klíně, pak nelze tvrdit, že by k upuštění od jeho jednání došlo jen pro odpor nezletilé, případně pro jinou tělesnou překážku či nemožnost na straně nezletilé. Uvedená situace se již nedá blíže prozkoumat. Z výpovědi nezletilé [redacted] nevyplývá jednoznačně, kdy, kde a jak přesně by uvedené jednání mělo probíhat. Vzhledem k velké frekvenci a dlouhodobosti tvrzených kontaktů nelze uvěřit tomu, že takový pokus by se uskutečnil pouze jednou za celou dobu tak, jak uvedl ve svém odůvodnění soud prvního stupně. V žádném případě pak nelze přistoupit na to, že takovýto pokus, chápáný nezletilou jako pokus soulože, by nebyl natolik traumatizujícím, že by nevedl k přerušení styku nezletilé s otcem. Výpověď nezletilé je tedy třeba brát v pochybnostech i s ohledem na předchozí odstavec a uzavřít, že k trestnému činu soulože mezi příbuznými,

ukončenému ve stadiu pokusu, nedošlo. Ostatně gynekologické vyšetření soulož vyloučilo. S ohledem na uvedené má obžalovaný za to, že výrok soudu o tomto skutku nemá oporu v provedeném dokazování, respektive soudem nebylo prokázáno, že by se tohoto skutku obžalovaný dopustil.

Obžalovaný připouští pouze minimální fyzický kontakt se svou [REDAKCE], který se nevymyká běžným projevům ve vztahu otec - [REDAKCE]. Je nanejvýš nepravděpodobné, že by vlastní [REDAKCE] se kterou se stýkal původně jako člen rodiny před rozvodem svého manželství, a později jako rozvedený otec, učinil objektem této trestné činnosti. V protikladu k tvrzení obžaloby, které zcela převzal krajský soud do svého rozhodnutí, jsou výpovědi všech členů rodiny poškozené, tj. matky, jejího přítele a bratra nezletilé, kteří potvrdili, že [REDAKCE] odjížděla s otcem na výlety ráda, vracela se v pořádku a spokojená, těšila se z dárků a finančních částek, které od otce dostala. Nikomu nebylo nic podezřelého. Sama [REDAKCE] až do roku 2012 žádné skutečnosti, obsažené v odsuzujícím rozsudku, neuváděla a nesvěřovala se s nimi. Je pravdou, že později se výletů začala zúčastňovat i nezletilá [REDAKCE] která se měla stát též objektem trestné činnosti obžalovaného. Obžalovaný ve snaze vyvrátit lživá tvrzení obou nezletilých, která si částečně odporují, požadoval po soudu ohledání svého přirození, které vykazuje určité anomální znaky, jež by nezletilé musely pozorovat a popsat. Obě nezletilé tvrdí, že mu třely pohlavní úd společně, přičemž měly sedět obě na předním sedadle. Již tato situace je víceméně neproveditelná a nepředstavitelná. Obžalovaný tvrdí, že obě nezletilé jeho úd nikdy neviděly a nikdy se ho nedotýkaly. Prokázat tuto skutečnost by bylo možné skutečně jen jejich podrobnějším výsledkem ohledně vzhledu penisu obžalovaného, který vykazuje vnímatelné anomálie. **To však nalézací soud nepřipustil.**

Nevěrohodnost výpovědí nezletilých, ze kterých soud vycházel, pak spočívá i v původním tvrzení [REDAKCE] která utajení „porušila“ a svěřila se své švagrové [REDAKCE]. Té sdělila, že překvapila [REDAKCE] v garáži, jak „ho otci kouří“. [REDAKCE] ve své výpovědi dále potvrdila k dotazu vyšetřovatelky, že [REDAKCE] skutečně uvedla, že viděla orální sex mezi [REDAKCE] a [REDAKCE] otcem. Toto tvrzení však se již neobjevilo v žádné jiné výpovědi, a to jak nezletilých [REDAKCE] i [REDAKCE] tak ostatních svědků, popisujících zprostředkovaně vyprávění nezletilých, resp. ve znaleckých posudcích o věrohodnosti nezletilých. Znalci z oboru psychiatrie i psychologie sice potvrdili pravdivost nezletilých u jednotlivých fragmentů skutkového děje, avšak připustili, že tento jako celek nemusí být nezletilými zcela věrohodně popsán. Nevěrohodnost i ve vztahu k těmto fragmentům však potvrzuje právě falešný údaj [REDAKCE] o orálním sexu, který značně podlomil důvěryhodnost jejího svědectví. Znalkyně z oboru psychologie připustila u [REDAKCE] zkreslení skutkového podání, resp. částečnou nevěrohodnost či sklon ke lži. Tomu odpovídá i hodnocení učitelky ZŠ, případně hodnocení nezletilé ze současného odborného učiliště. Rovněž svědkyně [REDAKCE] uvedla, že její manžel, tj. otec [REDAKCE] [REDAKCE] nevěřil, pokud jde o obvinění obžalovaného, a uvedl, že tato se chce zviditelnit a zvýraznit. Všichni ostatní svědci pak dotazování na charakter obžalovaného povětšinou uváděli, že nevěří, že by byl schopen popsaného jednání. Samy výsledky nezletilých vykazují hrubé rozpory a až technicky nemožné konstrukce, když dívky tvrdí, že otec (resp. obžalovaný) je měl osahávat společně, jednu na zadním sedadle, druhou na sedadle pro spolujezdce, někdy za jízdy, jindy po zaparkování.

Věrohodnost [REDAKCE] je zcela logicky verbálně deklarována všemi svědky z její rodiny. Ti uvedli, že jí věří a že by jim nelhala, i když drobné lži připouštějí. Na otázku, proč se jim za celá léta nesvěřila a jak se s její pravdomluvností srovnává toto zastírání či předstírání spokojeného zážitku během výletu, už svědci odpovědět neuměli. Stejně tak nedokázali zodpovědět, proč [REDAKCE] i nadále na výlety s otcem jezdila, chtěla ho navštívit ve věznici a setkala se s ním i po návratu z výkonu trestu.

Obžalovaný má za to, že tyto nezodpovězené otázky pak relativizují soudem popsaný skutek, který není možné věrohodně prokázat jen na základě znaleckých posudků, hypoteticky rozebírajících postoje a verbální projevy nezletilých svědkyň, ačkoliv jde o posouzení velmi závažných skutků, na které nelze jen usuzovat, které však musí být prokázány nade vší pochybnost. Obžalovaný tvrdí, že jeho obrana nebyla vyvrácena a že

tvrzení nezletilých proti jeho tvrzení nelze posílit jen nepřímými důkazy, ať už zprostředkovanými výpověďmi či znaleckými posudky, které opět vycházejí pouze z tvrzení nezletilých. Z uvedených důvodů se obžalovaný nemohl dopustit **zvláště závažného zločinu pohlavního zneužití podle § 187 odst. 1, odst. 2 trestního zákoníku.**

Krajský soud dále uznal obžalovaného vinným z **přečinu šíření pornografie podle ustanovení § 191 odst. 2 písm. a) trestního zákoníku.** Z výpovědí některých svědků i nezletilých [REDAKCE] a [REDAKCE] se podává, že obžalovaný ještě za trvání manželství měl v bytě schovány pornografické časopisy. Tyto měl mít též v palubní desce svého automobilu a v garáži. Jednalo se o noviny NEI Report. Z žádného důkazu však nevyplynulo, že by tyto noviny či jakýkoli jiný časopis, který však nikdy nebyl uveden jmenovitě či v počtu výtisků, byl nezletilým vnučován či podsouván. Obžalovaný připouští, že do styku s těmito novinami mohly nezletilé přijít, že jim je však nikdy sám nepředával. Pokud si je prohlížel sám, pak jen pro vlastní potřebu, aniž by nezletilé nabádal k těmto. Tento druh novin pak nevykazuje známky klasického pornočasopisu, jakými jsou jiná periodika na křídovém papíru. Vzhledem k intenzitě tohoto jednání, jeho ojedinělosti a k absenci aktivní role obžalovaného je odvolatel přesvědčen, že nedošlo k naplnění materiální stránky tohoto trestného činu. **Nebylo zkoumáno, zda časopis či noviny měly charakter pornografické tiskoviny, nebyly zajištěny a nebyl jimi proveden důkaz.** Soud pouze konstatoval a opakoval skutečnosti uvedené v obžalobě, bez provádění jakéhokoli dokazování.

Jelikož obžalovaný trvá od samého počátku řízení na tom, že se žádných trestných činů, za které byl rozsudkem Krajského soudu v Hradci Králové nepravomocně odsouzen, nedopustil, nemohl se tak dopustit ani **přečinu ohrožování výchovy dítěte podle § 201 odst. 1 písm. a) trestního zákoníku.** Obžalovanému nebyl prokázán úmysl ohrozit mravní výchovu dítěte, nezletilých [REDAKCE] a [REDAKCE] tím, že by je sváděl k nemravnému životu.

Krajský soud dále obžalovaného uznal vinným ze spáchání **zločinu vydírání podle ustanovení § 175 odst. 1, odst. 2 písm. e) trestního zákoníku** s odůvodněním, že takového jednání se měl obžalovaný dopustit tím, že obě nezletilé dívky varoval, aby nic neprozradily, neboť by on musel jít do vězení a dívky do dětského domova. Dovojuje tedy, že dívky v potencionálním postavení svědkyň byly nuceny, aby to, co se údajně na výletech odehrávalo, nevyzradily, a to pod pohrůžkou, že by byla nařízena jejich ústavní výchova. Pro takovýto trestný čin nebyly poskytnuty žádné důkazy a rozhodnutí soudu nemá oporu v provedeném dokazování.

Nezletilé sice potvrdily, každá samostatně, že v jednom případě jim skutečně toto varování obžalovaný sdělil. Ve světle četnosti kontaktů a délky jejich trvání však takového sdělení nenaplnňuje skutkovou podstatu trestného činu vydírání, a to zejména s ohledem na to, že nezletilé samy údajnou činnost oznámit nechtěly. Jak zdůvodnila znalkyně z oboru psychologie, nezletilá [REDAKCE] se těšila na styk s otcem a byla svým způsobem smířena i s některými jeho negativními aspekty. Nelze tedy tvrdit, že u ní vydírání znemožnilo oznámení údajných sexuálních hrátek s otcem, a že by kdy vůbec uvažovala o tom tyto skutečnosti vyzradit. Naopak měla tendenci je sama opakovat z vlastního podnětu a dobrovolně. Nebylo proto třeba jakkoli na ni působit násilím, pohrůžkou násilí či jiné těžké újmy. Totéž platí i pro [REDAKCE].

V tom směru trestní řízení neobsahuje žádné tvrzení, natož pak doložení důkazem a rozhodnutí soudu nemá relevantní oporu v provedeném dokazování. Samy dívky, zejména [REDAKCE] potvrdily, že se schůzek přestala [REDAKCE] zúčastňovat, neboť ji přestaly bavit. K dalším schůzkám ji nikdo nenutil. Nucení ke schůzkám však netvrdila ani [REDAKCE] a jejich dobrovolnost byla prokázána řadou svědků i znaleckým posudkem z oboru psychologie. Důkazní řízení dále pak vůbec neprokázalo, že utajení či neoznámení údajného jednání obžalovaného ve vztahu k oběma nezletilým bylo způsobeno právě pohrůžkou obžalovaného z následků vyzrazení.

Letmá zmínka o jednom případě tohoto varování není schopna naplnit materiální stránku trestného činu vydírání. [REDAKCE] se zúčastňovala schůzek dobrovolně, dlouhodobě a sama je vyhledávala s úmyslem je neukončit pro jejich majetkový či jiný přínos. [REDAKCE] pak schůzky dobrovolně ukončila, neboť ji přestaly bavit, aniž by měla jakoukoli obavu z toho, že obžalovaný splní nějakou pohrůžku. Posléze sama popsané skutky oznámila též

bez obavy z jakéhokoli důsledku. Reálnost pohrůžky v porovnání s četností styků s obžalovaným a s ukončením pokračujícího skutkového děje je zanedbatelná a neschopná vyvolat skutečné obavy z důsledku vyrażení nezletilými. Proto nebyly naplněny skutkové znaky tohoto trestného činu, zejména pak jeho materiální stránka.

Obžalovaný dále upozornil na to, že krajský soud při svých závěrech nevycházel ze spisového materiálu, nemá je podloženy žádnými relevantními důkazy a účelově přejímá pouhá konstatování svědků do svého odůvodnění. Například konstatování soudu prvního stupně o tom, že důvody, které vedly bývalou ženu obžalovaného k tomu, aby se s dětmi odstěhovala z místa společného trvalého bydliště, byly ty, že obžalovaný neplnil své vyživovací povinnosti k dětem, měl sklony k alkoholismu a byl agresivní. Takovéto tvrzení soudu nemá žádný podklad v provedeném dokazování. Obdobně nesouvisející tvrzení o tom, zda obžalovaný nosil či nenosil dámská tanga, přičemž sám obžalovaný připustil, že nosil tanga pánská. Soud více nezkoumal, o jaký typ spodního prádla se jednalo, a převzal tvrzení nezletilých, respektive obžaloby. Stejně tak konstatování soudu, že údajná posttraumatická porucha Denisy evidentně souvisí se sexuálně motivovanými útoky a praktikami obžalovaného. Obžalovaný má za to, že takovéto skutečnosti ze znaleckých posudků nevyplývají, ba naopak. Sama znalkyně sdělila, že [redacted] netrpí posttraumatickou stresovou poruchou, a pokud jí dříve trpěla, nelze se stoprocentní jistotou určit, jaká byla její příčina.

Sexuologický znalecký posudek vyloučil u obžalovaného pedofilní úchylku, což nasvědčuje tomu, že objektem jeho sexuálního zaměření nemohly být nezletilé. K tomu soud prvního stupně nikterak nepřihlédl.

Dále obžalovaný upozornil soud na skutečnost, že od května 2008 se přestal zdržovat v předmětné garáži, ve které mělo docházet k údajným atakům, neboť přestal být jejím vlastníkem. Tato skutečnost tak poukazuje též na nevěrohodnost tvrzení výpovědi nezletilých.

Obžalovaný má za to, že bylo porušeno jeho právo na spravedlivý proces, když nalézací soud nepřipustil jím navrhovaný důkaz. Nesouhlasí s argumentací krajského soudu a jeho odkazy na příslušná ustanovení zákonů s tím, že je dostačující výslech provedený v přípravném řízení, který byl v hlavním líčení přehrán. Obžalovaný má za to, že výslech nezletilých nebyl veden řádně, nebyly jim pokládány detailní otázky ohledně přirození obžalovaného včetně všech případných anomálií a neobvyklých znaků tvarových, povrchových, velikostních, významných známek, pigmentových pih atd. Pokud by byl veden výslech tímto směrem, zcela jistě by bylo prokázáno, že ani jedna z dívek nikdy nemohla vidět přirození obžalovaného, neboť to je postiženo atypickou rozsáhlou nepřehlédnutelnou pigmentovou vadou, na kterou ani jedna z nezletilých neupozorňovala (k tomu viz výše).

Vzhledem k chování poškozených při jejich výslechu a jejich tvrzení, žádá obžalovaný k popření věrohodnosti těchto výpovědí jednak doplnění výslechu nezletilých o podrobný popis přirození obžalovaného, včetně všech případných anomálií a neobvyklých znaků tvarových, povrchových, velikostních, významných známek, pigmentových pih atd., jednak pořízení fotodokumentace přirození obžalovaného s popisem případných anomálií a neobvyklých znaků tvarových, povrchových, velikostních, významných známek, pigmentových pih atd. s tím, že k pořízení fotodokumentace postačí pověřit jejich pořízením a popisem prostřednictvím vězeňské služby a vězeňského lékaře.

Obžalovaný dále navrhuje k prokázání své nevině a nepravdivosti svědeckých tvrzení vyslechnout pana [redacted] bytem [redacted] který sdělí soudu skutečnosti, vyvracející tvrzení, které uvedl při svém výslechu před soudem jeho syn, a poukazující i na další rozpory ve výsleších ostatních členů rodiny.

Obžalovaný dále navrhuje prověřit telefonní hovory za období od [redacted] 2012 do [redacted] 2013 u své bývalé manželky [redacted] a [redacted]. Má za to, že z těchto lze získat jednoznačný důkaz o jeho nevině a taktickém, vykonstruovaném postupu spřízněných osob proti němu.

Při výrazně nejisté důkazní situaci, kdy proti sobě stojí tvrzení obžalovaného a nezletilých, podpořená pouze ne zcela jednoznačnými znaleckými posudky na pravdomluvnost nezletilých, se výměra trestu odnětí svobody na osm let nepodmíněně jeví

jako extrémně přísná. Sama státní zástupkyně navrhovala trest odnětí svobody ve výměře okolo sedmi let. **Obžalovaný proto samostatně napadá nepřiměřeně tvrdou výměru aplikovaného trestu odnětí svobody.** S ohledem na to, že obžalovaný nesouhlasí s výrokem nalézacího soudu o vině, nemůže navíc souhlasit ani s výrokem o trestu.

Vzhledem k výše uvedenému proto obžalovaný [redacted] navrhl, aby Vrchní soud v Praze jako soud odvolací z podnětu jeho odvolání napadený rozsudek krajského soudu v celém rozsahu **zrušil** a odvolatele **zprostil** obžaloby nebo **výrazně snížil** nepřiměřenou výměru uloženého **trestu**, popřípadě věc **vrátil** soudu prvního stupně k dalšímu řízení a doplnění dokazování.

Vrchní soud v Praze z podnětu odvolání obžalovaného [redacted] **přezkoumal** podle § 254 odst. 1 tr. řádu zákonnost a odůvodněnost **všech** výroku napadeného rozsudku, i správnost postupu řízení, které jím předcházelo.

Shledal především, že skutková zjištění krajského soudu jsou v naprostém souladu se všemi podstatnými skutečnostmi, vyplývajícími z řádně a zcela důsledně provedených reálně dostupných důkazů, a jsou založena na přesvědčivých a logických úvahách nalézacího soudu, s nimiž se vrchní soud plně ztotožnil.

Odvolací soud proto neshledal důvodu na skutkových závěrech krajského soudu o vině obžalovaného [redacted] bokoliv měnit, přičemž v podrobnostech odkazuje na zcela vyčerpávající a přiléhavě písemné odůvodnění rozhodnutí soudu prvního stupně.

Krajský soud postupoval v plném souladu s ustanoveními § 2 odst. 5 a § 2 odst. 6 tr. řádu, v rámci hlavního líčení zákonnou formou náležitě provedl všechny reálně dostupné relevantní důkazy a tyto důkazy řádně zhodnotil výhradně na podkladě svého vnitřního přesvědčení, vycházejícího ovšem z pečlivého uvážení všech okolností projednávaného případu jednotlivě, v jejich souhrnu, i ve všech vzájemných souvislostech.

V této souvislosti je možno v reakci na odvolání obžalovaného připomenout zásadu, že pokud soud prvního stupně postupoval při hodnocení důkazů důsledně právě podle § 2 odst. 6 tr. řádu a učinil logicky odůvodněná skutková zjištění, **nemůže** odvolací soud podle § 258 odst. 1 písm. b) tr. řádu napadený rozsudek zrušit jen proto, že popřípadě sám na základě svého přesvědčení hodnotí tytéž důkazy s jiným v úvahu přicházejícím výsledkem. V takovém případě totiž nelze napadenému rozsudku vytknout žádnou vadu ve smyslu citovaného ustanovení (srov. č. 53/1992 - I. Sb. rozh. trest.).

V tomto případě se ovšem odvolací soud s hodnocením důkazů, provedeným soudem prvního stupně ke stěžejním otázkám viny obžalovaného, navíc převážně naprosto ztotožnil, a pokud tomu tak nebylo, byl postupem nalézacího soudu zvýhodněn v některých ohledech **výhradně** obžalovaný (srovnej též závěrečnou řeč a závěrečný návrh intervenující státní zástupkyně Vrchního státního zastupitelství v Praze, přednesené v odvolacím řízení), a v tomto ohledu byl odvolací soud bezvýjimečně vázán zákazem reformatio in peius.

Pro úplnost odvolací podotýká, že důkazy, navržené odvolatelem v podaném odvolání, byly obžalovaným výslovně uplatněny nikoliv v rámci samotného odvolacího řízení, ale pro případný další průběh řízení před soudem prvního stupně. Jak ovšem vyplývá z písemného odůvodnění napadeného rozsudku, krajský soud se i s těmito důkazy již v rámci dosavadního dokazování velmi pečlivě zabýval a přesvědčivě se s nimi vypořádal.

Se shora uvedenou výhradou správným a úplným skutkovým zjištěním dal krajský soud odpovídající výraz i přiměřeně správným a zákonným právním posouzením všech předmětných skutků, kdy rovněž odvolací soud neměl zákonný prostor k případnému zpřísnění nalézacím soudem použitého právního posouzení s **ohledem na to, že tuto trestní věc přezkoumával výhradně z podnětu odvolání obžalovaného** [redacted]

Krajský soud za této procesní situace maximálně přesvědčivě a správně vysvětlil, z jakých konkrétních důvodů použil k vystižení svých skutkových zjištění právě toho kterého právního posouzení, takže ani v tomto ohledu nebylo možné akceptovat výhrady obžalovaného, uplatněné v podaném odvolání

V odůvodnění napadeného rozsudku se přitom nalézací soud výslovně a obsáhle zabýval otázkou **tzv. škodlivosti** spáchaných deliktů, přičemž pouze pro úplnost odvolací soud podotýká, že pokud odvolatel v obšírném a jinak zcela relevantním odůvodnění podaného odvolání na několika místech mimo jiné argumentoval absencí **materiální**

stránky té které skutkové podstaty, neakceptoval zcela skutečnost, že materiální pojetí trestního zákona zákonodárce opustil s účinností od 1. 1. 2010 v novém trestním zákoníku č. 40/2009 Sbírky zákonů, v platném znění, který nahradil pojem společenské nebezpečnosti činu právě pojmem jeho škodlivosti, který ovšem nemá v zásadě dopad na otázku viny, ale toliko na problematiku trestu.

Krajský soud přitom pro posouzení trestné činnosti, spáchané obžalovaným [redacted] oprávněně použil trestního zákoníku účinného od 1. 1. 2010, v aktuálně platném a účinném znění, neboť toto posouzení bylo pro pachatele příznivější.

Pokud jde o rozhodnutí o **trestu**, Vrchní soud v Praze shledal, že krajský soud si na podkladě řádně a úplně provedených důkazů i v tomto ohledu vytvořil spolehlivý podklad pro své rozhodování a převážně správně zhodnotil veškeré skutečnosti, dokazováním zjištěné, zejména stěžejní otázku konkrétní míry a konkrétního stupně a povahy trestní odpovědnosti pachatele v době spáchání posuzovaných činů.

Odvolací soud ovšem shledal opodstatněnou výhradu obžalovaného, uplatněnou v podaném odvolání, že nalézací soud měl sice k dispozici všechna relevantní fakta a důkazy o nich, velice pečlivě je hodnotil, do jisté míry však zjevně přecenil nepochybné okolnosti pachateli přitěžující na úkor okolností, svědčících naopak v jeho prospěch, byť také tyto okolnosti zjevně zvažoval a vzal je v úvahu.

O těchto skutečnostech nalézací soud patrně spíše uvažoval a vzal je v potaz při rozhodování a následném rozhodnutí o způsobu výkonu uloženého trestu odnětí svobody a poněkud méně při rozhodování o konkrétní výměře ukládaného úhrnného trestu odnětí svobody.

Podle názoru odvolacího soudu krajský soud patrně zcela nedocenil konkrétní charakter a okolnosti spáchání a zejména menší intenzitu použitého násilí u nejzávažnějšího deliktu, zločinu znásilnění, a uložil tak obžalovanému trest nepřiměřeně přísný, byť nešlo o hrubou nepřiměřenost.

Vrchní soud v Praze proto s ohledem na všechna shora uvedená zjištění a závěry z podnětu odvolání obžalovaného [redacted] podle § 258 odst. 1 písm. e), odst. 2 tr. řádu napadený rozsudek krajského soudu částečně **zrušil** v celém oddělitelném výroku o trestu odnětí svobody a o způsobu jeho výkonu.

Protože přitom žádná zákonná překážka nebránila procesnímu postupu podle § 259 odst. 3 tr. řádu, neboť odvolací soud mohl učinit nové rozhodnutí výhradně na podkladě skutkového stavu, který byl v napadeném rozsudku soudem prvního stupně správně zjištěn, vrchní soud sám ve věci **rozhodl**.

Vrchní soud v Praze při rozhodování o trestu postupoval stejně jako soud prvního stupně podle zákonných hledisek rozhodných pro ukládání trestu, vycházel ze správných zjištění nalézacího soudu ohledně všech okolností a skutečností v tomto směru významných, které toliko poněkud důsledněji ve shora uvedených intencích zhodnotil a rozhodl, jak ve výroku uvedeno.

Shodně s rozhodnutím soudu prvního stupně přitom také odvolací soud zařadil obžalovaného pro výkon uloženého trestu odnětí svobody (ovšem podle § 56 odst. 2 písm. c) tr. zákoníku) do věznice s ostrahou, neboť rovněž vrchní soud dospěl k závěru, že právě v tomto typu věznice bude náprava a převýchova obžalovaného [redacted] nejlépe zaručena.

P o u č e n í :

Proti tomuto rozhodnutí **n e n í** řádný opravný prostředek přípustný.

L z e proti němu podat **d o v o l á n í** . Nejvyšší státní zástupce je může podat pro nesprávnost kteréhokoliv výroku, a to ve prospěch i v neprospěch obžalovaného, obžalovaný pro nesprávnost výroku tohoto rozhodnutí, který se ho bezprostředně dotýká.

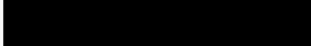
Obžalovaný může dovolání podat pouze prostřednictvím obhájce, jinak se takové podání nepovažuje za dovolání, byť bylo takto označeno. Dovolání se podává u soudu, který

ve věci rozhodl v prvním stupni, do dvou měsíců od doručení tohoto rozhodnutí. O dovolání rozhoduje Nejvyšší soud. Nutný obsah dovolání vymezuje ustanovení § 265f tr. řádu.

V Praze dne 11. března 2014

**Předseda senátu:
JUDr. Zdeněk Sovák, v. r.**

Za správnost vyhotovení:

A black rectangular box used to redact the signature of the official responsible for the correctness of the copy.

